

OD ISTOG PISCA

SUSRET POD NEOBIČNIM OKOLNOSTIMA

R. C. NEMINOVNO

VLADAN MATIJEVIĆ

SLOBODA
GOVORA

■ Laguna ■

Copyright © 2020, Vladan Matijević
Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**SLOBODA
GOVORA**

SADRŽAJ

Vesti	9
Nezvani gost.	22
1.	53
2.	76
3.	97
4.	120
5.	137
Prijatelji	150
6.	204
7.	215
8.	238
9.	256
Saslušanje	284
<i>O autoru</i>	301

VESTI

Beživotno telo novinara Saše Čomskog pronađeno je danas u hotelu *Panorama* na Maljenu. Uzrok smrti je nepoznat, ali je izvesno da je smrt bila nasilna, pošto su na lešu vidljivi tragovi fizičke torture. Sa zaposlenima u hotelu nismo uspeli da stupimo u kontakt, objekat je privremeno zatvoren.

* * *

Nove informacije povodom ubistva poznatog beogradskog novinara Saše Čomskog još uvek nisu zvanično dostupne. Za sada se pouzdano zna da je njegovo telo, po nalogu tužilaštva, poslato na obdukciju u Institut za sudsku medicinu, nakon koje će biti poznat uzrok smrti. Kako nezvanično saznajemo, za ubistvo je osumnjičen njegov kolega iz redakcije *Jutarnjih novina* Vladimir Filipović koji se nalazi u bekstvu. Motiv ubistva je i dalje nepoznat.

* * *

Prema našim izvorima informacija, u obdukcionom nalažu se navodi da su zubi ubijenog novinara Saše Čomskog

polomljeni, da Čomski ima jake krvne podlive u predelu lica, četiri slomljena rebra, na grudima brojne kontuzije od udaraca, dva plitka, po život bezopasna uboda, jedan na levoj mišici, drugi na desnoj butini, opekotinu drugog stepena u predelu stomaka, na zglobovima ruku otiske karakteristične za vezivanje, poderana kolena i laktove, polomljenu podjezičnu kost i modar trag celim obimom vrata koji ukazuje da je bio zadavljen.

* * *

Portparolka beogradske policije Biljana Jakovljević saopštila je da je prošle noći, između dvadeset tri i dvadeset četiri časa, ubijen novinar Saša Čomski iz Beograda. Smrt je nastupila usled gušenja prouzrokovanog nasilnim sprečavanjem disanja. Za novinarom Vladimirom Filipovićem iz Beograda intenzivno se traga zbog sumnje da je učestvovao u otmici i ubistvu Čomskog. Oba novinara su bila zaposlena u dnevnom listu *Jutarnje novine* gde su radili od 1991. godine.

* * *

Direktor *Jutarnjih novina* Simon Starčević izjavio je da su on i svi članovi kolektiva jako potreseni saznanjem da je Saša Čomski na brutalan način lišen života i da očekuju, kao i celokupna naša javnost, da krivci za taj zločin budu što pre otkriveni i izvedeni pred lice pravde. Podsećamo da je nestanak Saše Čomskog prijavljen pre sedam dana, nakon teksta o nezakonitoj saradnji ministra građevinarstva, saobraćaja i infrastrukture Hasana Halilovića sa kontroverznim biznismenom Goranom Jakšićem, čiji je autor bio, pretpostavlja se, Saša Čomski.

* * *

Ministar Hasan Halilović izjavio je na konferenciji za novinare, koja je održana u njegovom kabinetu, da iskreno žali zbog smrti novinara Saše Čomskog, ali i zato što će njegova tužba protiv Čomskog biti stavljena ad akta. Pošto na sudu ne može da spere ljagu sa svog imena, on će naći način da blagovremeno dokaže da su dokumenta, koja je nesrećni novinar izneo u javnost, falsifikati. Ministar Halilović je izrazio nadu da će policija ubrzo rasvetliti slučaj koji se dogodio u hotelu *Panorama* i tako otkloniti svaku sumnju u njegovu povezanost sa tim gnusnim ubistvom. Obezbeđenje ministra Halilovića na konferenciju nije pustilo novinare iz tri beogradska lista, iako su imali uredno dobijene akreditacije.

* * *

Danas je na groblju Orlovača sahranjen novinar Saša Čomski, u pratnji prijatelja, kolega i velikog broja građana. Sahrani su prisustvovala mnoge javne ličnosti. Čomski je bio istaknuti član *Nezavisnog udruženja novinara*. Važio je za hrabrog i časnog profesionalca koji se bavio vrućim političkim temama i čijim tekstovima je javno mnjenje verovalo. Direktor *Jutarnjih novina* Simon Starčević je nad otvorenim grobom rekao da je Saša Čomski bio novinar posvećen poslu i da je njegov odlazak veliki gubitak, kako za njihov list tako i za celokupno srpsko novinarstvo. Sa suzama u očima, od Čomskog se poslednji oprostio njegov kolega i dugogodišnji prijatelj, sportski novinar Jezdimir Cijuha.

* * *

Dr Liza Filipović, supruga novinara Vladimira Filipovića za kojim se već deset dana intenzivno traga, izjavila je za

naš list da je s mužem poslednji put razgovarala telefonom u osamnaest časova i dvadeset minuta, onog dana kada je ubijen Saša Čomski. Ona tvrdi da je njen suprug bio na putu za Čačak, po službenom zadatku. Simon Starčević, direktor *Jutarnjih novina*, kaže da Vladimiru Filipoviću niko nije dao putni nalog i da ne zna šta je Filipović, što se posla tiče, mogao da traži u Čačku. Zaposleni u redakciji *Jutarnjih novina* tvrde da su Čomski i Filipović godinama bili u izuzetno lošim odnosima, sa čim se njihova koleginica Marica Mrkšić ne slaže. Ona smatra da su njih dvojica bili u skrivenoj gej vezi.

* * *

Novinar sportske rubrike *Jutarnjih novina* Jezdimir Cijuha je potvrdio da se Saša Čomski i Vladimir Filipović nisu slagali, i energično odbacio tvrdnju koleginice Mrkšić da su njih dvojica bili u ljubavnoj vezi. Cijuha ističe da je Filipović važio za redakcijskog Don Žuana, a pretpostavlja i da seksualno interesovanje Čomskog nije bilo usmereno ka istom polu, pošto njegovo ponašanje na to nije ukazivalo. Saznali smo da policija i dalje prikuplja dokaze u vezi s tim predmetom i da na njemu radi oko sto ljudi.

* * *

Policija i dalje intenzivno traga za Vladimirom Filipovićem, osumnjičenim za brutalno ubistvo kolege, neki kažu i ljubavnika, novinara Saše Čomskog. Podsećamo da se ubistvo dogodilo pre petnaest dana. Iz dobro obaveštenih izvora saznali smo da lična karta ostavljena na recepciji hotela *Panorama* jeste Filipovićeve, ali i da je recepcioner tog hotela

V. R. istražnim organima izjavio da je čovek koji je prenoćio sa Čomskim bio lep i markantan, te da se njegov lik ne nalazi na fotografiji lične karte koju je ostavio. Recepcioner tvrdi da je to primetio čim mu je gost dao dokument, ali je zbog interesa hotela svesno prećutao, ne sluteći da će se dogoditi zločin. Da gost koji je te noći boravio u hotelu ne liči na osumnjičenog Vladimira Filipovića složili su se i konobar D. M. i čistačica M. R. koji honorarno rade u hotelu. Tako ne misli jedino naš poznati etnomuzikolog Kosta Hristić koji je prenoćio u hotelu iste noći kad i osumnjičeni.

* * *

Etnomuzikolog Kosta Hristić izjavio je policiji da se sledećeg jutra, nakon što se dogodilo ubistvo, u hodniku susreo i nakratko razgovarao s muškarcem čiji izgled odgovara onom sa fotografije iz Filipovićeve lične karte. Etnomuzikolog Hristić je još rekao da se taj čovek raspitivao za autobuski red vožnje, kao i da se posebno interesovao za prevoz do Čačka. Osumnjičeni je izgledao uplašeno i iscrpljeno, što ga nije sprečilo da etnomuzikologa prati iza hotela da bi nahranili bolesnog šarplaninca. Inače, hotel *Panorama*, koji je nakon tog događaja zatvoren, još uvek ne radi, a u dvorištu, veličine pola hektara, novinari našeg lista nisu videli nijednog psa.

* * *

Poznati psihijatar Jovan Paripović rekao je za naš list da nisu retki slučajevi da čovek koji voli životinje postane prestupnik i da je i te kako moguće da se ubica, nakon počinjenog zločina, brinuo o bolesnom psu. Dr Liza Filipović, supruga novinara Vladimira Filipovića koji se tereti za krivično delo

teškog ubistva na svirep način, izjavila je da njen muž ne voli životinje i da njihovoj kćerci Marini nije dozvolio da ima kućnog ljubimca, zbog čega je između supružnika više puta dolazilo do svađa. Ona je istakla da njen muž ima fobiju od pasa i da on nikad ne bi nahranio šarplaninca. Dr Liza Filipović smatra da je briga koju je ubica iskazao za životinju dokaz da počinitelj zločina nije njen muž.

* * *

Slučaj ubistva novinara ne prestaje da uznemirava javnost, kao i sve drugo što je u vezi s tim događajem. Mnogobrojni ljubitelji životinja protestovali su povodom jučerašnje izjave psihijatra Jovana Paripovića. Oni smatraju da je Paripovićeva tvrdnja nestručna i tendenciozna i da se iz nje može izvesti zaključak da su osobe koje vole životinje potencijalne ubice. Kada smo psihijatra Paripovića upitali kako komentariše optužbe ljubitelja životinja, on je rekao da nema komentar.

* * *

Ana Sabo, članica Udruženja ljubitelja životinja *Šapica* iz Alibunara, saopštila je da nju nimalo ne čudi skandalozna izjava psihijatra Paripovića, pošto ga poznaje odranije. Do pre deset godina Jovan Paripović je bio njen sugrađanin i ona se dobro seća njegove arogancije i neljubavnosti. Odvratan čovek, kazala nam je gospođa Sabo. I to nije sve! Paripović je bio, tvrdi Sabo, optužen za nasilničko ponašanje u porodici, ali je njegova supruga iznenada povukla tužbu, pa je oslobođen. Od bivše Paripovićeve supruge naši novinari su pokušali da saznaju nešto više o tom slučaju, ali ona je odbila da razgovara s njima.

* * *

Nezavisno udruženje novinara obaveštava javnost da je od ubistva njihovog kolege Saše Čomskog prošlo mesec dana a da od nadležnih organa još nema informacija o rezultatima istrage. Udruženje izražava bojazan da će i ovaj slučaj ostati nerazjašnjen, kao i nekoliko prethodnih, i skreće pažnju da je stepen slobode medija i bezbednost novinara u Srbiji svake godine na sve nižem nivou i da je situacija odavno alarmantna. U odnosu na prethodnu godinu povećan je broj fizičkih napada na novinare i njihovu imovinu, a javno omalovažavanje i vređanje novinara postalo je svakodnevni način komunikacije sa predstavnicima medija. U šikaniranju novinara neretko učestvuju i najviši državni funkcioneri, čime projektuju željeni model ponašanja. Dakle, dokle se stiglo u istrazi ubistva?

* * *

Naš list je došao do novih saznanja koja se tiču ubistva novinara Saše Čomskog. Ona su neočekivana i sa njima čitav slučaj dobija šokantan obrt. Prema još uvek nepotvrđenim informacijama, Saša Čomski je bio strani agent, ubačen u Srbiju sa ciljem da je destabilizuje. Tekstovi koje je pisao nisu imali za svrhu da informišu javnost već da je okrenu protiv države. Podatak da je odrastao u domu za nezbrinutu decu, koji su plasirali mediji finansirani od stranih nevladinih organizacija i koji su mnogi preneli, pokazao se kao lažan. Kontaktirali smo sve domove i ni u jednom spisku se ne nalazi pitomac sa tim prezimenom.

* * *

Nezavisno udruženje novinara obaveštava javnost da je tri meseca prošlo od ubistva njihovog kolege Saše Čomskog i da od nadležnih organa nije dobilo nikakve informacije o rezultatima istrage. Udruženje novinara izražava bojazan da aktuelna vlast usporava istragu i da uz pomoć provladinih tabloida manipuliše javnošću. Dugogodišnji trend pogoršanja položaja medija u srpskom društvu proizvodi kod novinara nesigurnost i strah, zbog čega mnogi podležu autocenzuri. Navedeni problemi za posledicu imaju da je iz godine u godinu kvalitet informisanja u našoj zemlji sve gori. Međunarodna organizacija *IREKS*, koja ispituje slobodu medija u zemljama Evrope i Azije, objavila je tabelu na kojoj Srbija, po indeksu održivosti medija, deli poslednje mesto sa Uzbekistanom. Zato srpski novinari još jednom nadležnima postavljaju pitanje: dokle se stiglo u istrazi ubistva?

* * *

U redakciju našeg lista danas je došao Dude Jojić, bivši stanodavac Saše Čomskog, spreman da nam pruži dodatne informacije. U razgovoru s njim došli smo do saznanja da mu je Čomski, dok je bio student, zakup stana plaćao u američkim dolarima i da su za Čomskog često stizale pošiljke iz Amerike, u vidu štampanog materijala. Vremešni čika Dude je još onda bio svestan da to ne mora ništa loše da znači, ali je na vreme uočene činjenice prijavio policiji. Nije mu poznato da li je policija njegovu prijavu uzela u razmatranje, ni da li je zbog nje Čomski ubrzo unajmio drugi stan.

* * *

Iz dobro obavještenih izvora saznali smo da policija sumnja da je novinar Saša Čomski u antidržavne poslove uvukao i svog kolegu Vladimira Filipovića i da ga je ovaj ubio kada je otkrio da je izmanipulisan. U razgovoru sa majkom osumnjičenog Filipovića čuli smo da je njen sin veliki patriota, da ga je ona tako vaspitala. Vlado je bio dete za primer, sve dok se nije počeo družiti sa prokletim Čomskim, kazala je gospođa Filipović, grcajući. Zbog te propalice je napustio porodicu, onda kad joj je bilo najteže, i okrenuo se protiv nje. Njen Živadin nije mogao da prihvati takvo ponašanje sina i svisnuo je, mučenik. I pored svega toga, ona i dalje ne veruje da je Vladimir počinio ubistvo.

* * *

Skandalozno! Dona Kativa, aktivna učesnica popularnog rijaliti-programa *Animals*, rođena je sestra Vladimira Filipovića, čoveka kojem prethodi zatvorska kazna u trajanju od deset do četrdeset godina zbog počinjenog ubistva. Dona Kativa nije htela da govori o svom bratu, samo je rekla da je Vladimir oduvek bio naivan i povodljiv. Saznali smo još i da ona ne isključuje mogućnost da je njen brat zločinac, pošto mu komanduje *Svrachi je jaje*. Nismo uspeli da odgonetnemo o kakvoj se to tajnoj organizaciji radi jer je Kativa briznula u plač. O, kako se stidim, neprestano je ponavljala.

* * *

Nezavisno udruženje novinara obavještava javnost da je šest meseci prošlo od ubistva njihovog kolege Saše Čomskog i

da od nadležnih organa nije dobilo nikakve informacije o rezultatima istrage, pa ovim putem postavlja pitanje aktuelnoj vlasti mora li građanstvo o tom slučaju da se informiše iz žute štampe ili će jednom biti obavešteno u skladu sa zakonom? *Nezavisno udruženje novinara* traži od nadležnih da odgovore na pitanja dokle će se oglašivati o apele i zahteve novinarskih udruženja, dokle će zastrašivati novinare i pokušavati da ih učutkaju, dokle će ignorisati rezultate međunarodnih organizacija i, poslednje ali u ovom trenutku najvažnije, dokle se stiglo u istrazi ubistva?

* * *

Za razliku od kolega koji samo sede u kancelariji *Udruženja* i pišu saopštenja protiv legitimno izabrane vlasti, novinari našeg lista se bave istraživačkim novinarstvom i zahvaljujući tome su saznali da jedan od forenzičara iz Instituta za sudsku medicinu nije hteo da potpiše zapisnik nakon izvršene autopsije novinara Saše Čomskog, jer nije urađena valjano. On tvrdi da je Čomski preminuo usled urođene srčane mane, a ne zbog davljenja, i da je u njegovom urinu bilo tragova kokaina. Takođe smatra i da se te činjenice zlonamerno prećutkuju da bi se dizala tenzija u društvu i širilo nepoverenje prema demokratski izabranoj vlasti. Uprkos našim naporima da proverimo tu informaciju, forenzičar nam je za sada nedostupan.

* * *

U hotelu *Panorama* na Maljenu, gde se dogodilo monstruozno ubistvo koje je potreslo našu javnost, ali i zainteresovalo ambasadore pojedinih zapadnoevropskih država, glavni osumnjičeni Vladimir Filipović, koji se i dalje nalazi

u bekstvu, imao je na godinu dana zakupljen sef. U njemu je jutros policija pronašla osamsto grama čistog kokaina i pištolj sa municijom. Tim otkrićem slučaj je dobio novu dimenziju. Motiv ubistva izgleda nije bio političke prirode, kako se do jutros spekulisalo, niti je nastao usled ljubavnih nesuglasica, nego je prouzrokovan podelom plena. Na pitanje novinara našeg lista da li se prošlonedeljni brutalni obračuni kriminalaca u Beogradu mogu dovesti u vezu sa tim slučajem, načelnik policijske uprave je izjavio da to ne može sa sigurnošću potvrditi, ali da nije isključeno.

* * *

Novinari našeg lista saznali su da postoje ozbiljne indicije da se Vladimir Filipović, koji se tereti za teško ubistvo na svirep način i nedozvoljenu trgovinu narkoticima, nalazi u Južnoafričkoj Republici, u Johanesburgu. Ako je to tačno, nikome u policiji nije jasno kako je uspeo da stigne do tamo. Pretpostavlja se da je za taj spektakularni beg morao imati nečiju moćnu logistiku, sve češće se spominje misteriozna organizacija *Svrāčije jaje*. Sumnju da se Filipović nalazi u drugoj zemlji pojačava činjenica da je njegova žena prodala stan, dala otkaz u Kliničko-bolničkom centru *Dr Dragiša Mišović* i sa kćerkom napustila Srbiju. Mnoge njene dojučerašnje kolege tvrde da je sa Lizom Filipović otišao i Radenko Jovićević, bivši načelnik Kliničko-bolničkog centra, međutim policija smatra da odlazak uvaženog primarijusa nije povezan sa njenim.

* * *

Danas smo došli do neverovatnog otkrića koje se tiče svirepog ubistva na Maljenu. Saša Čomski nije postojao! Pravo

ime osobe ubijene u hotelu *Panorama* još uvek je nepoznato. Iz dobro obaveštenih izvora dobili smo informaciju da taj predmet više ne vodi policija već da ga je preuzela Bezbednosno-informativna agencija.

* * *

Ana Sabo, članica Udruženja ljubitelja životinja *Šapica* iz Alibunara, smatra da psihijatru Jovanu Paripoviću zbog njegovih izjava, svakako neprimerenih čoveku koji je položio Hipokratovu zakletvu, treba zabraniti lekarsku praksu. Očigledno je da preseljenje u Beograd i profesionalni uspeh koji je Paripović stekao nisu promenili njegov problematičan karakter. Samo je on mogao da kaže da su ljubitelji životinja najčešće i zločinci. Sabo se nada da će je u ovoj inicijativi podržati šira javnost.

* * *

Na svečanosti koja je sinoć održana u beogradskom hotelu *Hajat* uručene su četiri jednogodišnje stipendije mladim novinarima. Ugledni biznismen i osvedočeni prijatelj novinara Goran Jakšić, koji je prošle godine osnovao Fond za stipendiranje mladih perspektivnih novinara, sa ciljem jačanja medijske platforme i podizanja kvaliteta novinarske profesije, čestitao je dobitnicima. Takođe im je poručio da ih stipendija obavezuje da usavršavaju svoja znanja u korist opšteg napretka i što jačeg suprotstavljanja negativnom i destruktivnom izveštavanju, kakvo je nažalost poslednjih godina zastupljeno kod nas. Svečanosti su prisustvovala mnoga poznata lica iz sveta politike i šou biznisa. Ministar kulture i informisanja Tanasije Petrović je tom prilikom

pohvalio projekat i izrazio nadu da će i drugi naši privrednici poći stopama gospodina Jakšića.

* * *

Članovi moto-kluba *Arhandžel Gavriilo* i njihovi mnogobrojni prijatelji iz drugih motociklističkih udruženja, danas su, tačno u podne, turirali svoje motocikle ispred zgrade Vlade Republike Srbije u trajanju od deset minuta, podsećajući na novinara i dugogodišnjeg člana njihovog moto-kluba Sašu Čomskog, koji je prošle godine, na današnji dan, ubijen.

NEZVANI GOST

Ko li je ovog nesrećnika pustio u zgradu, upitao se sportski novinar Jezdimir Cijuha.

– Otvori, policija! – zapovedio mu je neugledni čovečuljak iz hodnika. Na sebi je imao kariranu košulju, razdrljenu i nepotpasanu, na glavi radnički kačket, a u ruci je držao akten-tašnu, zrelu za smetlište. Cijuha ga je posmatrao kroz špijunku, nije mu padalo na pamet da otključa vrata. Ponoć je već bila prošla, u to doba niko normalan ne bi primio nepoznatu osobu u stan. Automat je škljocnuo, u hodniku se ugasila svetlost.

– Tornjaj se dođavola! – viknuo je Cijuha i okrenuo leđa vratima i čovečuljku koji je, sada u mraku, stajao ispred njih. Iz sobe Cijuhinog oca čulo se mumlanje, sa laptopa je plavuša cičala o maj gad, o maj gad, nad njom je mišićavi Afroamerikanac ponavljao jes, jes... Cijuha je zakopčao šlic, prošla ga je želja za gledanjem porno-filma.

Jezdimir Cijuha je zaključio da je neugledni čovečuljak ili propali menadžer, onaj čije fudbalere nijedan trener nema obavezu da stavi u tim, ili pohlepni otac mladog igrača,

čovjek koji je doživio poraze u svim dosadašnjim životnim bitkama, pa izlaz vidi u uspješnoj karijeri svog sina. Ako je ovo drugo, onda je preko štampe pokušavao da skrene pažnju na sinovljev vanserijski talenat, pošto ga naši umišljeni stručnjaci nisu prepoznali. Međutim, to što je u ruci držao akten-tašnu, davalo je prednost soluciji da je čovečuljak menadžer spreman da obelodani neku protivzakonitu rabotu u kojoj su učestvovala njegove kolege, od njega spretnije i uspješnije, eventualno da ukaže na stanje u klubu u kojem njegovi puleni sede na klupi za rezervne igrače. Tih razočaranih gubitnika, koji svakodnevno čuču iza aut-linije, bilo je iz godine u godinu sve više u domaćem fudbalu. Mnogi od njih su u svoje vreme bili državni reprezentativci ili igrači velikih evropskih klubova, ljudi, iz današnje perspektive, nezamislivog ugleda i bogatstva. U životu srozani, sve češće su dosađivali Cijuhi. Nezadovoljni njegovim tekstovima u *Jutarnjim novinama*, znali su i da mu prete, ali, u suštini, bili su bezopasni. Oni opasni nisu pretili, nisu zvonili na vrata. Tako je barem mislio Jezdimir Cijuha.

Stanje u domaćem fudbalu bilo je alarmantno, lopta se već treću deceniju kotrljala nizbrdo. U klubovima je carevao kriminal, klupske kase su služile za pranje novca, i privatnih i državnih firmi, sportska igra nikome više nije bila važna. Rezultate prvenstvenih utakmica dogovarali su kriminalni klanovi, a u kreiranje tabele često su se uključivale i političke partije, svakako ne iz ljubavi prema bojama nekog kluba. Lance sportskih kladionica držali su ljudi sumnjive prošlosti; ko je kontrolisao njihovo poslovanje i profit, široj javnosti nije bilo poznato. Navijači su preko noći postali pretorijanci stranačkih lidera, od tog angažmana su svakako imali korist. Samoproglašeni menadžeri su za nekoliko hiljada evra uzimali prava na dečaka kojeg bi posle godinu-dve prodali

za milion. Dečak čiji otac ne bi potpisao ugovor ni sa jednim od tih beskrupuloznih ljudi nikad ne bi dobio šansu da zaigra, jer su menadžeri sastavljali i omladinske i seoske i prvotligaške timove, kao i tim državne reprezentacije. U takvoj atmosferi množili su se neraščišćeni računi i proizvodili sukobi, najpre u klubovima, potom među raznim interesnim grupama. Prve žrtve bili su navijači. Broj obračuna između zaraćenih navijačkih grupa konstantno je rastao. Borba za prevlast, kako na tribinama tako i na ulici, postajala je sve krvavija. Mediji su iz dana u dan javljali da je ubijen neki od vođa navijača, svaki put bi se ispostavilo da je nastradali odranije poznat organima gonjenja, iz nekog razloga to se isticalo. A onda su na red došli sportski funkcioneri; upucavani su, leteli u vazduh sa svojim automobilima, nestajali bez traga... Novinari koji su se odvažili da obaveštavaju javnost kakve su prilike u našem najpopularnijem sportu predosećali su da će uskoro i sami postati mete.

Cijuha je krenuo ka kuhinji. U njoj je pretežno boravio, jedinu sobu u stanu prepustio je šlogiranom ocu. Danju je sedeo a noću spavao na sofi utonuloj do poda, sudopera mu je služila i kao radni i kao trpezarijski sto. Ništa više tu nije moglo da stane. Električni šporet i frižider sa brojnim magnetima na vratima držao je u predsoblju, između plakara koji nije mogao da se zatvori i velike kutije u kojoj su stajale cipele. Isključio je laptop, baš u trenutku kada je plavuša Afroamerikančev penis stavila u usta i blaženo sklopila oči. Svukao je farmerke i košulju od teksasa, potom je skinuo čarape i pošao u kupatilo da se istušira. Jak smrad se osećao u stanu, zalud su prozori bili otvoreni, zalud je kupovao i nemilice trošio sredstva za dezinfekciju. Iz sobe u kojoj je ležao njegov otac nesnosno je zaudaralo. Odozgo se začula muškarčeva vika i ženska vriska, nastavljao se davno

započeti bračni rat. Detinji plač se još nije čuo, ali su svi u zgradi iz iskustva znali da će uskoro uslediti.

U stanu iznad Cijuhinog živela je petogodišnja devojčica s roditeljima, koja se, kada joj nešto nije po volji, udarala pesnicama po glavi sve dok ne bude po njenom. Vaspitačice iz obdaništa zapazile su njeno neuračunljivo ponašanje, ali ono im nije bilo povod za veću zabrinutost. Posavetovale su majku da kćerku odvede kod dečjeg psihologa i na tome se završilo. Verovali su da će majka preduzeti sve što je potrebno, jer je bila intelektualka, nastavnica starogrčkog jezika u Filološkoj gimnaziji, odgovorna osoba. Međutim, majka je imala većih briga. Tu anemičnu, sitnu ženu, slabe kose, krupnih, buljavih očiju i piskavog glasa, gadno je mučila ljubomora. Njen muž je bio telohranitelj šefa socijalista Boška Đukića zbog čije bezbednosti se događalo da više dana ne dođe kući. Njegova odsustva su bila glavni razlog zbog kog je ona s njim započinjala svađu, koja se pred zoru, a nekad i koji sat ranije, pretvarala u tuču praćenu lomljenjem posuđa. Iako je zbog te nesrećne porodice malo ko u zgradi mogao da zaspi, stanari se nisu usuđivali ništa da preduzmu. Đukićev telohranitelj je bio visok i mišićav, izgledom kao predodređen za zanimanje kojim se bavio. Čelo skoro da nije imao, gusta crna kosa rasla mu je maltene od obrva, što je njegovu pojavu činilo još strašnijom. Svako ko bi naišao na njega pognuo bi glavu i nekud šmugnuo. Često se događalo da bez ikakvog razloga pretuče čoveka koga sretne u hodniku. Pretučeni su ga na početku prijavljivali policiji, ali time bi svako od njih postigao samo da mu nasilnik istog dana zalupa na vrata, uleti u stan i prebije ga još jednom, sada pred porodicom. Zbog buke koju su on, žena i njihovo dete godinama pravili, a na koju niko nije smeo da reaguje, i drugi stanovnici zgrade su postali nemarni, vikali

su i lupali po celu noć. Cijuhi je odgovarao takav kućni red, jer da je živeo u nekoj tihoj zgradi, komšije bi mu zamerile i verovatno ga prijavile nadležnima zbog sablasnih krikova koje je povremeno ispuštao njegov otac.

Cijuhina koža je bila bela kao da je sunčevi zraci nikad nisu dotakli. Po leđima je imao lišajeve, takođe i po butinama, između nogu. Prijala mu je topla voda koja se slivala niz njegovo maljavno telo, i dalje zdravo i snažno. Iznenada je nešto caknulo, lampica na bojleru nije više sijala. Jezdimir Cijuha je pomislio da je pregoreo bojler. I mali bojler u kuhinji bio je pokvaren, Cijuha je već nekoliko meseci sudove prao hladnom vodom, pa je zaključio da će se nadalje takvom i kupati. Istina, postojala je mogućnost da je pregoreo osigurač ili kontrolna sijaličica na bojleru, ali je ocenio da to nije realno. Smatrao je da njega mora zadesiti gora solucija, što mu je život obilato davao za pravo. Neplanirani kućni izdaci Cijuhi doskora nisu predstavljali problem vredan sekiracije, ali otkako je ostao samo na novinarskoj plati, zadavali su mu ozbiljnu glavobolju. Zatvorio je slavinu i pogledao kroz prozorčić kupatila. Preševskom ulicom hodao je mladi par. Mladić je držao dlan na devojčinoj zadnjici, devojka je grlila mladića oko struka, zakačivši palac o gajku njegovih pantalona. Cijuha je zaključio da u Beogradu ima mnogo života zato što je u njemu ljudski život jeftin. Lepo je to definisao, pomislio je i obrisao se peškirom koji je od sinoć bio vlažan. Devojka je položila glavu na rame mladiću, ali taj položaj nije joj odgovarao pa ju je podigla.

Jezdimir Cijuha je izašao iz kupatila i širom otvorio prenatrpani plakar. Prevrtao je po njemu da bi na kraju pronašao, a zatim i obukao bele bokserice i dres *Crvene zvezde*. Pošao je ka kuhinji i na vratima stao kao ukopan. Unutra, na sofi, sedeo je čovečuljak koji je malopre stajao u hodniku zgrade.